

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště - Mařatice, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, Odbor rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2012, č.j. MMB/0024390/2012, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. MMB/0138832/2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2013, č. j. 29 Af 35/2012 – 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno jeho rozhodnutí specifikované v záhlaví (ze dne 19. 1. 2012, č. j. MMB/0024390/2012, dále jen „napadené rozhodnutí 1“) a platební výměr Úřadu městské části města Brna Brno - Nový Lískovec (jako správního orgánu I. stupně, dále jen „správce poplatku“) ze dne 18. 11. 2011, č. 5/2011/VHP/SYNOT TIP, a.s., č. j. MCBNLI/06387/2011/FO/Los, sp. zn. S-MCBNLI/03798/2011/OF/5 (dále jen „platební výměr 1“), a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím 1 byl k odvolání žalobkyně změněn platební výměr 1, a to tak, že z výroku byla vypuštěna slova „a s uplatněním postupu dle ustanovení § 98 daňového řádu“, ve zbytku bylo odvolání zamítnuto.

[2] Napadeným rozsudkem bylo výrokem II. dále zrušeno i druhé rozhodnutí stěžovatele specifikované v záhlaví (ze dne 19. 4. 2012, č. j. MMB/0138832/2012, dále jen „napadené rozhodnutí 2“) a platební výměr správce poplatku ze dne 3. 2. 2012,

č. 1/2012/VHP/SYNOT TIP, a. s., č. j. MCBNLI/00735/2012/FO/Los, sp. zn. S-MCBNLI/07014/2011/OF/3 (dále jen „platební výměr 2“), a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím 2 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru 2, a tento byl potvrzen.

[3] Výrokem III. a IV. napadeného rozsudku byla stěžovateli stanovena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, a to k rukám příslušného zástupce žalobkyně.

[4] Úvodem je třeba konstatovat, že usnesením krajského soudu ze dne 8. 11. 2013, č. j. 29 Af 35/2012 – 83, č. j. 29 Af 70/2012 – 66, byly ke společnému projednání spojeny věci původně vedené pod sp. zn. 29 Af 35/2012 (vedená proti napadenému rozhodnutí 1) a 29 Af 70/2012 (vedená proti napadenému rozhodnutí 2), a to proto, že uvedené věci spolu skutkově a právně souvisely a žalobní námitky byly obsahově totožné.

[5] Platebním výměrem 1 ve znění změněném stěžovatelem byl žalobkyni vyměřen za období 1. 1. 2009 – 31. 3. 2009 místní poplatek za provozované výherní hrací přístroje, konkrétně za 13 ks výherních hracích přístrojů, provozovaných v Bistru Ontáριο, Kamínky 410/3, Brno (11 ks výherních hracích přístrojů) a v restauraci U Křápků, Kluchova 11/12, Brno (2 ks výherních hracích přístrojů), a to dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“), a dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „Vyhláška“). Místní poplatek v celkové výši 65 000 Kč byl vyměřen na základě odpovědi žalobkyně na výzvy správce poplatku k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku ze dne 12. 7. 2011 a 2. 11. 2011, a současně na základě podání žalobkyně „Splnění ohlášení s výhradou“ ze dne 30. 8. 2011. Přestože žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas se zpoplatněním koncových zařízení centrálních loterních systémů (dále jen „videoloterní terminály“), o něž se v posuzované věci jedná, na výzvu přiložila ke svému vyjádření návštěvní řády provozoven, v nichž byly předmětné videoloterní terminály umístěny, a z nichž vyplývá, kdy se videoloterní terminály v provozovnách nacházely. Ve „Sdělení ohlášení s výhradou“ uvedla u vymezených videoloterních terminálů požadované údaje, zejména kde jsou umístěny a kdy byl povolen jejich provoz. Správce poplatku vyhodnotil tyto podklady jako pomůcky a v platebním výměru 1 konstatoval vyměření místního poplatku na základě pomůcek dle § 98 daňového řádu, stěžovatel však tuto chybu napravil v napadeném rozhodnutí 1, když shledal, že předložené podklady byly důkazními prostředky a správce poplatku tedy vyměřil poplatek na základě dokazování.

[6] Platebním výměrem 2 byl žalobkyni vyměřen za období 1. 4. 2009 – 30. 6. 2010 místní poplatek za provozované výherní hrací přístroje, konkrétně za 16 ks výherních hracích přístrojů, provozovaných v Bistru Ontáριο, Kamínky 410/3, Brno (13 ks výherních hracích přístrojů) a v restauraci U Křápků, Kluchova 11/12, Brno (3 ks výherních hracích přístrojů), a to dle zákona o místních poplatcích, daňového řádu a Vyhlášky. Místní poplatek v celkové výši 355 643 Kč byl vyměřen na základě odpovědi žalobkyně na výzvu správce poplatku k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku ze dne 15. 12. 2011. Přestože žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas se zpoplatněním videoloterních terminálů, na výzvu poskytla správci poplatku přehled videoloterních terminálů umístěných ve vymezeném období v jeho územním obvodu.

[7] V napadeném rozhodnutí 1 i v napadeném rozhodnutí 2 se stěžovatel ztotožnil s názorem správce poplatku, že videoloterní terminály spadají pod pojem výherního hracího přístroje podle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o loteriích“), a to s ohledem na nález Ústavního

soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publ. pod č. 202/2011 Sb. (dále jen „nález Ústavního soudu“), a tudíž podléhaly místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od jeho zavedení do zákona o místních poplatcích. Do 1. 7. 2010 však nemohly obce místní poplatky vybírat, jelikož dle stanoviska Ministerstva financí se videoloterní terminály nepovažovaly za výherní hrací přístroje. Následně došlo ke změně relevantních společenských okolností, a jelikož daňový řád umožňuje vyměřit místní poplatky ve lhůtě tří let od jejich splatnosti, došlo ke „zpětnému“ vyměření. Nešlo přitom o neoprávněnou změnu správní praxe ani nepřípustnou retroaktivitu.

[8] Žalobkyně brojila proti napadeným rozhodnutím 1 a 2 žalobami, jimž krajský soud vzhledem ke spojení věcí (viz bod [4] tohoto rozsudku) vyhověl jedním rozhodnutím. Po shrnutí relevantní právní úpravy a legislativního vývoje dotýkajícího se předmětného sporu se soud zabýval nevhodností aplikace nálezu Ústavního soudu na posuzovanou otázku a zaměřil se na možnost podřadit videoloterní terminály pod definici výherního hracího přístroje podle zákona o loteriích. V zákoně o loteriích se objevují takové definice dvě, a to v § 2 písm. e) definice širší a v § 17 definice užší. Zatímco stěžovatel se přiklonil k podřazení videoloterních terminálů pod širší definici, krajský soud s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 (publ. ve Sbírce nálezů a usnesení pod č. N 145/31 SbNU 291) a judikaturu Nejvyššího správního soudu, za současné aplikace zásady *in dubio mitius*, zahrnul videoloterní terminály pod definici užší. Stěžovatel opíral svou argumentaci o nález Ústavního soudu specifikovaný v bodě [7] tohoto rozsudku, jak je uvedeno i výše. Dle jeho názoru bylo možné nález aplikovat i na místní poplatky za výherní hrací přístroje, přestože se vztahuje k otázce možnosti obcí regulovat umístování videoloterních terminálů. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil a naopak dospěl k názoru opačnému.

[9] Dále konstatoval, že i pokud by výše zmíněné alternativy zařazení videoloterních terminálů pod různé definice výherních hracích přístrojů vyjasnil výše zmíněný nález Ústavního soudu regulující umístování videoloterních terminálů i ve vztahu k místním poplatkům (což, jak plyne z výše uvedeného, krajský soud vyvrací), mohl by správce poplatku tento výklad, odlišný od výkladu a postupu předchozího, kdy videoloterní terminály nebyly považovány za výherní hrací přístroje, aplikovat pouze do budoucna. Opačný postup by byl v rozporu se zavedenou správní praxí.

[10] Krajský soud upozornil i na úmysl zákonodárce sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných herních zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona. Tento úmysl vedl k přijetí zákona č. 183/2010 Sb., který zavedl do zákona o místních poplatcích s účinností od 16. 6. 2010 pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. K tomu dodal, že až po asi roční aplikaci této novelizace zákona o místních poplatcích byl vydán nález Ústavního soudu, kterého se stěžovatel dovolává, a na jehož základě zpoplatnil videoloterní terminály za předcházející období, u nichž ještě neuplynula prekluzivní lhůta. Jak je již uvedeno, šlo o neoprávněnou změnu správní praxe. Vyšel přitom i z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, která akceptuje odlišnosti mezi výherními hracími přístroji a videoloterními terminály. Přestože jiný senát krajského soudu se v obdobné otázce ztotožnil se stěžovatelem, rozhodující senát se od dříve uvedeného výkladu téhož soudu odchýlil z důvodu neudržitelnosti tohoto výkladu zejména z hlediska ústavně zaručených práv jednotlivce.

[11] Závěrem se krajský soud zabýval i procesními námitkami, které vznesla žalobkyně zejména vůči postupu správce poplatku před vydáním platebního výměru 1. Tyto procesní námitky nejsou předmětem kasačního řízení.

[12] Z uvedených důvodů soud vyhověl žalobě, zrušil obě napadená rozhodnutí stěžovatele i oba platební výměry, když shledal tato rozhodnutí nezákonnými, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[13] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), má tedy za to, že napadený rozsudek je nezákonný, přičemž jeho nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky.

[14] Krajský soud dospěl dle stěžovatele k nesprávnému závěru, že videoloterní terminály nelze pro účely místního poplatku považovat za výherní hrací přístroje a že k jejich zpoplatnění došlo až novelou zákona o místních poplatcích účinnou od 16. 6. 2010. Odkazuje na nález Ústavního soudu a tvrdí, že videoloterní terminály je třeba považovat pro potřeby vyměření místního poplatku za výherní hrací přístroje ve smyslu širší definice.

[15] Dále upozorňuje na to, že správa místních poplatků se řídí daňovým řádem, jenž upravuje lhůty pro vyměření a vybrání daní, tedy i místních poplatků. Pokud je poplatek vyměřen v této lhůtě, nedošlo k pochybení. Uvádí, že vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj Ústavním soudem je legitimním podkladem pro vyměření místního poplatku i za období předcházející datu 16. 6. 2010 všude tam, kde dosud neuplynuly lhůty pro stanovení daně podle daňového řádu. Takový postup nelze považovat za neodůvodněnou změnu správní praxe. Upozornil, že ke stejným závěrům se přiklonil v minulosti v některých rozhodnutích i krajský soud.

[16] Stěžovatel dále napadá postup krajského soudu, kdy tento zrušil jak obě jeho rozhodnutí, tak obě rozhodnutí správce poplatku, přičemž vrátil věc k dalšímu řízení stěžovateli a zavázal ho k postupu respektujícímu právní názor soudu. Jestliže však byla zrušena i prvoinstanční rozhodnutí, nemůže stěžovatel ve věci nic konat.

[17] Z uvedených důvodů navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalobkyně ve svém vyjádření sdělila, že souhlasí s názory krajského soudu ohledně pojetí videoloterních terminálů i ohledně sporného výkladu nálezu Ústavního soudu, a přiklání se k nemožnosti aplikace nálezu Ústavního soudu na posuzovanou otázku. Ve shodě se soudem dále uvedla, že vyměření místního poplatku došlo k neodůvodněné změně zažité správní praxe, pro retroaktivní zásahy do subjektivních práv existují ústavněprávní meze, které je třeba dodržovat. Žalobkyně se tak ztotožnila se závěry obsaženými v napadeném rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Spornou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře, například v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32, nebo ze dne 11. 4. 2014,

č. j. 5 Afs 119/2013 - 29 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelův odkaz na odlišnou judikaturu krajského soudu, který v obdobných věcech rozhodoval v jeho prospěch, proto není důvodný, neboť tato rozhodovací praxe byla rozhodnutími Nejvyššího správního soudu překonána.

[21] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve vymezit legislativní rámec vztahující se k posuzované věci. Zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 15. 6. 2010 upravoval v § 1 písm. g) oprávnění obcí vybírat místní poplatek toliko za provozovaný výherní hrací přístroj. V § 10a uvedeného zákona bylo v rozhodném období stanoveno: (1) *[p]oplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.* (2) *Poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.* (3) *Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.* Toto ustanovení přitom odkazovalo na zákon o loteriích, který ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období obsahoval dvě definice výherního hracího přístroje: 1) v § 2 písm. e) stanovil, že loteriem a jinými podobnými hrami jsou *též sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*; 2) v § 17 odst. 1 pak současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.*

[22] Zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, došlo k rozšíření místního poplatku za výherní hrací přístroj i o „jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí“. Pochybnosti o zařazení videoloterních terminálů pod pojem jiné technické herní zařízení ukončila s účinností od 14. 10. 2011 novela zákona o loteriích a dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb. (k vymezení legislativního vývoje dotýkajícího se posuzované problematiky a k vymezení relevantní právní úpravy viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 - 32).

[23] I zdejší soud již v minulosti dospěl k závěru, že videoloterní zařízení spadají pod tzv. jiná technická herní zařízení, jejichž zavedení do právního řádu znamenalo postavení videoloterních terminálů na roveň výherním hracím přístrojům z hlediska poplatkové povinnosti (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 - 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 - 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 - 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37, či ze dne 30. 8. 2013, č. j. 5 Afs 21/2013 - 23, č. j. 5 Afs 22/2013 - 23, č. j. 5 Afs 23/2013 - 19). Nejvyšší správní soud předesílá, že v uvedených rozsudcích se vyslovil k otázce platby místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010. Řešení otázky rozdílnosti výherního hracího přístroje a jiného technického herního zařízení lze ale použít i pro posouzení otázky platby místního poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, jak již ostatně Nejvyšší správní soud učinil – například v rozsudcích ze dne 28. 3. 2014, č. j. 4 As 17/2014 - 20, ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 2/2014 - 48, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 Afs 119/2013 - 29, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 4/2014 - 33 a č. j. 9 As 6/2014 - 41.

[24] Názor stěžovatele, že na základě již zmiňovaného nálezu Ústavního soudu mohlo dojít ke zpoplatnění videoloterních terminálů jakožto výherních hracích přístrojů i před 16. 6. 2010,

je chybný. Tento názor nenachází oporu v dikci zákona o místních poplatcích. Předmětem poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích před novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. byly pouze výherní hrací přístroje. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu širší definice loterií a podobných her obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích, ale mohly poplatky vyměřovat pouze v souladu s užší definicí výherního hracího přístroje obsaženou v § 17 odst. 1 téhož zákona. S účinností od 16. 6. 2010 sice bylo zákonem o místních poplatcích umožněno vybírat místní poplatky i za jiná technická herní zařízení, na území města Brna však došlo k jejich zpoplatnění až od 1. 7. 2010. V posuzované věci jde o sporný místní poplatek za období od 1. 1. 2009 do 31. 3. 2009 a od 1. 4. 2009 do 30. 6. 2010, tedy za období předcházející zpoplatnění videoloterních terminálů na území města Brna.

[25] Jak konstatoval zdejší soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32: „*Nejvyšší správní soud má tedy za to, že poplatek je nutno vyměřit tak, aby se shodoval s předmětem poplatku vymezeným v zákoně o místních poplatcích, tzn. nelze uložit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj za jiné, byť výherní zařízení.*“

[26] Pro tento výklad svědčí též čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který uvádí, že „*daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*“. Z uvedeného je třeba dovodit, že ústavodárce zamýšlel zabránit situaci, aby vyměrování a výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Zákonným podkladem pro výběr místních poplatků je § 1 zákona o místních poplatcích, který obsahuje taxativní výčet poplatků, které lze vybírat. Jediný správný výklad § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, je tak ten, který opravňuje k uložení místního poplatku za výherní hrací přístroj, který naplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Opačný výklad, jak již bylo řečeno, by ponechával prostor pro libovůli, což by bylo v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V období od 16. 6. 2010 do 30. 6. 2010, kdy již bylo možno místní poplatek za videoloterní terminály vyměřit, však ještě nebyla účinná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která zpoplatnění videoloterních terminálů na území města Brna stanovila. Proto i pro krátké období na konci června 2010 platí přiměřeně výše uvedená argumentace.

[27] Stěžovatel se dále domnívá, že judikatorní vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj nálezem Ústavního soudu je legitimním podkladem pro zpětné vyměření místního poplatku. Jelikož se správa místních poplatků řídí daňovým řádem, který umožňuje vyměřit poplatek v rámci tříleté lhůty, stěžovatel dovozuje, že pokud je poplatek vyměřen v rámci této lhůty, nelze považovat jeho postup za nezákonný.

[28] Nálezem Ústavního soudu však k žádnému, pro danou věc relevantnímu, vyjasnění pojmu nedošlo. Ústavní soud řešil otázku regulace videoloterních terminálů místně příslušnou územní samosprávou. Právní názory v nálezu uvedené nelze automaticky vztáhnout na vyměrování místních poplatků za tyto videoloterní terminály, tedy daňových povinností provozovatelů. Otázka možného „zpětného“ doměření místního poplatku navíc není podstatná, neboť za posuzované období žalobkyni poplatková povinnost vůbec nevznikla.

[29] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné upozornit stěžovatele na to, že pokud vyměřil poplatek za videoloterní terminály, které do té doby nebyly plošně zpoplatňovány, jedná se o změnu správní praxe. Ke změně správní praxe se vyjádřil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, které správně citoval již krajský soud: „*Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která*

opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činná do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ Skutečnost, že žádná rozhodnutí nebyla vydávána, není podstatná, neboť správní praxí je i ustálená, jednotná a dlouhodobá nečinnost správního orgánu. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad).

[30] Krajský soud zrušil napadeným rozsudkem obě napadená rozhodnutí i oba platební výměry a věci vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovatel se domnívá, že takový postup není správný. Jelikož byla zrušena i rozhodnutí prvoinstanční, nemůže ve věci dále konat. Věc měla být dle jeho názoru vrácena správci poplatku.

[31] Postupoval-li krajský soud v intencích § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s., nelze označit jeho postup za nezákonný. Z gramatického výkladu uvedených ustanovení je zřejmé, že i za situace, kdy krajský soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrací věc žalovanému (stěžovateli), nikoli správnímu orgánu I. stupně, k dalšímu řízení. Uvedené je přitom logické, neboť účastníkem řízení před soudem je právě žalovaný, který také obdrží rozsudek a jemu je vrácen spis.

[32] Právní úpravu nelze chápat tak, jak jí rozumí stěžovatel, tedy tak, že by on sám vedl řízení podle daňového řádu, pokud již žádný prostor pro takové řízení není. Je tedy na žalovaném, aby následně postupoval podle „svého procesního předpisu“ a podle povahy věci buď sám konal, nebo pouze „zařídil“ předání rozsudku i spisu správci poplatku. Obdobně ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, následující: „Zruší-li krajský soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. správní rozhodnutí obou stupňů, nabrazuje tím vlastně činnost odvolacího správního orgánu, což může v konkrétním případě přispět ke zrychlení dalšího správního řízení; krajský soud tak namísto odvolacího orgánu zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a fakticky, byť prostřednictvím odvolacího orgánu, neboť pouze ten je účastníkem soudního řízení (§§ 69, 78 odst. 4 s. ř. s.), mu věc vrátí k dalšímu řízení.“

[33] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[36] Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží za jeden úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč

paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Právnícká osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je advokát žalobkyně, je plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu